

Отъ завѣщанитѣ му имущества за разни благодѣтелни цѣли само една часть е била спасена и прѣдадена на разположението на „Добродѣтелната Дружина“ въ Букурещъ. Капиталътъ на послѣдната е внесенъ въ Б. Н. Банка въ София, а изпълнението на разнитѣ завѣщания се възложи на Министерството на Нар. Просвѣщение. (Ср. Д. В., бр. 147, 10 Юлий, 1901 г., за закона, утвърденъ съ височайши указъ отъ 27 Юний 1901 г.).

И тъй, съ внушена отъ Брашовскитѣ сливенци идея, Селимински идва въ родния си градъ и полага основитѣ на *първото българско „братство“*, което отъ 1827 г. се обръща на *първи български революционенъ комитетъ*.

Наричаме го първи, не защото е пръвъ по редъ, тъй като още прѣди 1821 г. въ Сливенъ е имало революционна *ефория*, клонъ отъ Одеската *хетерия*, но защото основаното отъ Селимински е *чисто българско дѣло*. Членоветѣ на „братството“ не се схващали като „християни“, а като „българихристияни“, въ противовѣсъ на понятията прѣзъ врѣме *Завъртата* (1821 г.).

Развоя и плодетѣ на казаното „братство“ — комитетъ, ни отварятъ страницитѣ на епохални за Сливенъ събития — *влизането на руситѣ въ града и прѣселването на сливенци*.

Послѣднитѣ двѣ явления сж прѣко свързани съ политическото движение въ Сливенъ и затова излагането имъ ще влѣзе въ настоящия отдѣлъ.

Отъ тукъ нататкъ исгорията на Сливенъ се раздвоява:

мински. (Единиятъ отъ тѣхъ, вече старъ, живѣе въ Плоещъ, а останалитѣ въ Русе и въ София. Софийск. инженеръ Селимински е неговъ племеникъ.)

Селимински е правилъ много благодѣяния и прѣзъ самия си животъ. Голѣма часть отъ Сливенската библиотека, която изгорѣла въ 1877 г., е била подарена отъ него.

Отъ единъ консулски билетъ се вижда, че Селимински е билъ високъ, очи кафени, носъ правъ, лице кржгло и вече съ спѣстрена коса къмъ 1846 г.

Споредъ Дѣдо Нойко, той е билъ хубавелекъ и весело настроенъ. Като всѣки Сливенецъ, обичалъ шегитѣ и въ докторията си упражнявалъ два метода: единъ за болни „гевезета“, чокои и др. влашки голѣмци, съ които се отнасялъ „алафранга“, т. е. прилагалъ за болеститѣ имъ най-модерната медицина, а българитѣ съвѣтвалъ „да не харчатъ паритѣ на вѣтъра“ тамъ, дѣто може и съ бабино лѣкуване. „Съ една дума, добавяше Дѣдо Нойко, х. Юрда нъ бѣше банъ-башка чилиякъ“.

За Селимински се споменува въ Априловъ, по който случай ще се повърнемъ. Ср. Кисимовъ въ своитѣ спомени, IV, „Три години въ Бесарабия“, М с б. II, 141; Уводнитѣ бѣлѣжки на Чилевъ въ „Библиотека Д-ръ Ив. Селим.“; Уч. Пр. год. VIII, кн. VIII—IX, 626 etc. Портрета му се намира въ труда на Велевъ за българскитѣ благодѣтели, заедно съ една кратка биографийка.